

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Fără al doilea nume

Proză scurtă
Ediție completă

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Prea mult timp

Șaizeci de secunde într-un minut, șaizeci de minute într-o oră, douăzeci și patru de ore într-o zi, șapte zile într-o săptămână, cincizeci și două de săptămâni într-un an. Reacher efectua calculele în minte și obținu ceva mai mult de treizeci de milioane de secunde într-un interval de douăsprezece luni. Timp în care aproape zece milioane de delikte semnificative erau comise numai în Statele Unite. Cam unul la trei secunde. Deloc puțin. Să vezi unul petrecându-se chiar în fața ta, la câțiva pași distanță, nu era cu totul neverosimil. Bineînțeles, locul contează. Unde sunt oameni, se comit și delikte. Iar șansele sunt mai mari în centrul unui oraș decât în mijlocul unei pajiști.

Reacher se afla într-un orașel pustiu din Maine. Nu în preajma vreunui lac. Nici pe coastă. Nicio legătură cu homarii. Dar cândva fusese bun la ceva. Asta era clar. Străzile erau largi, iar clădirile erau din cărămidă. Avea un aer de prosperitate de mult trecută. Magazine care pe vremuri se poate să fi fost de lux, acum erau prăvălii cu mărfuri la un dolar bucata. Însă nu totul era pesimist și lipsit de speranță. Măcar prăvăliile alea făceau ceva comerț. Era și o cafenea. Cu mese afară. Străzile erau cam

aglomerate. Vremea contribuia la asta. Era prima zi de primăvară și soarele strălucea pe cer.

Reacher o luă pe o stradă atât de lată, încât, după ce accesul vehiculelor fusese interzis, se transformase în piață publică. De o parte și de alta erau măsuțe de cafea în fața unor clădiri roșii greoaie și cam treizeci de oameni care se plimbau în spațiul dintre ele. Reacher văzu mai întâi scena din fața lui, oamenii de sub ochii săi împrăștiindu-se la întâmplare. Mai târziu, și-a dat seama că persoanele care contau cel mai mult alcătuiseră o formă perfectă, ca un T mare de tipar. El se afla la bază, privind în susul T-ului, iar la patruzeci de pași de el, pe bara transversală a literei, se afla o tânără care traversa în unghi drept câmpul vizual, de la dreapta la stânga, trecând de pe un trotuar al străzii pe celălalt. Avea o geantă de prelată atârnată de umăr. Geanta părea să aibă o greutate medie și avea o culoare naturală, palidă pe fondul fustei negre. Tânăra avea cam douăzeci de ani. Sau chiar mai puțin. Ar fi putut să aibă și optsprezece ani. Mergea agale, privind în sus, lăsând soarele să-i mângâie fața.

Deodată, din stânga barei transversale a T-ului, apăru un tânăr care alerga direct către față. Cam de aceeași vârstă. Adidași în picioare, pantaloni negri mulați și bluză cu glugă. Tipul înșfăcă geanta fetei și i-o smulse de pe umăr. Tânăra căzu la pământ, cu gura deschisă într-un soi de exclamație mută. Tânărul cu glugă puse geanta la subsuoară, coti brusc la dreapta și o rupse la fugă spre baza T-ului, acolo unde se afla Reacher.

Apoi, din dreapta barei transversale, apărură doi bărbați în costum, deplasându-se în același sens ca și tânăra de dinainte. Infracțiunea se petrecuse chiar în fața lor. Indivizii reacționară la fel cum ar fi făcut majoritatea

oamenilor. În prima fracțiune de secundă încremeniră, apoi se întoarseră și-l văzură pe tip fugind, după care își ridicară brațele într-un mod energic, dar incoerent, și strigară ceva ce-ar fi putut fi „Hei!”.

Apoi porniră în urmărirea infractorului. Ca și cum auziseră un pistol de start. Alergau cât puteau de repede, mișcându-și energic picioarele. Polițiști, își zise Reacher. Nu se puteau altfel. Îi trădase felul cum porniseră în cursă la unison, fără vorbă. Nici măcar nu se uitaseră unul la celălalt. Cine putea să reacționeze astfel?

La nici patruzeci de metri distanță, tânăra se ridică în picioare și fugi.

Polițiștii se apropiau, dar tânărul în bluză neagră era cu zece pași înaintea lor și alerga mult mai repede. N-aveau cum să-l prindă. Exclus. Valorile lor relative erau negative.

Tânărul se afla acum la douăzeci de pași de Reacher, înclinându-se când în stânga, când în dreapta, ca să evite trecătorii răzleți. Cam la trei secunde distanță. Cu un interval gol în fața lui. Cale liberă. Acum se afla la două secunde. Reacher făcu un pas la dreapta. O secundă. Încă un pas. Reacher îl dezechilibără pe tânăr cu o mișcare din șold, făcându-l să se rostogolească într-un vâlmășag de brațe și picioare. Geanta de prelată se înălță în aer și tânărul continuă să se rostogolească vreo trei metri, până când bărbații în costum ajunseră și-l imobilizară. O mulțime mică făcu cerc în jurul lor. Geanta de prelată căzuse cam la un metru de picioarele lui Reacher. În partea de sus era închisă cu un fermoar. Reacher se aplecă s-o ridice, dar imediat se răzgândi. Era mai bine să lase proba neatinsă, așa cum era. Făcu un pas înapoi. Alți gură-cască se adunară în spatele lui.

Polițiștii îl ridicară pe tânărul buimac în capul oaselor și-i prinseră mâinile la spate cu cătușe. Un polițist rămase să-l păzească, iar celălalt se duse să ia geanta de jos. Părea a fi plată, fără greutate, goală. Moale, ca și cum nu era nimic în ea. Polițistul cercetă fețele din jurul lui și se opri la chipul lui Reacher. Scoase un portvizit din buzunarul de la spate și îl deschise cu o mișcare exersată. În spatele unei ferestruici din plastic translucid se vedea o legitimație cu poză. Detectivul Ramsey Aaron, departamentul de poliție al districtului. În poză era chipul polițistului, ceva mai tânăr și mult mai puțin congestionat.

— Îți mulțumim foarte mult că ne ajuți cu asta, spuse Aaron.

— Pentru puțin, răspunse Reacher.

— Ai văzut exact ce s-a întâmplat?

— Cam da.

— Atunci va trebui să semnezi o declarație ca martor.

— Ați văzut victima fugind după aceea?

— Nu, asta n-am văzut.

— Părea că n-a pățit nimic.

— E bine de știut, spuse Aaron. Dar tot va trebui să dai o declarație.

— Ați fost mai aproape de infracțiune decât mine, spuse Reacher. S-a întâmplat chiar în fața voastră. Scrieți-vă singuri declarația.

— Sincer, domnule, ar avea mai multă greutate dacă ar veni de la o persoană de rând. De la un cetățean obișnuit, adică. Judecătorii nu se dau în vânt după mărturiile polițiștilor. E un semn al vremurilor.

— Și eu am fost cândva polițist, spuse Reacher.

— Unde?

— În armată.

— Atunci, ești chiar mai bun decât un cetățean obișnuit.

— Nu pot să rămân aici până se judecă procesul, spuse Reacher. Sunt doar în trecere. Trebuie să-mi văd de drum.

— N-o să fie niciun proces, spuse Aaron. Dacă avem declarația unui martor ocular la dosar, care pe deasupra e și veteran militar, cu experiență în activitatea polițienească, atunci avocatul apărării n-o să mai aibă nimic de obiectat. Aritmetică simplă. Plusuri și minusuri. Ca la evaluarea riscului de credit. Așa merg lucrurile acum.

Reacher nu spuse nimic.

— Zece minute din timpul tău, spuse Aaron. Ai văzut ce-ai văzut. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— În regulă, spuse Reacher.

A durat mai mult de zece minute, chiar de la început. Au așteptat să vină mașina albă cu negru care să-l ducă pe tânăr la secție. În cele din urmă, aceasta a apărut, însoțită de o dubă de urgențe de la pompieri, ca să se verifice semnele vitale ale infractorului și să i se dea aprobarea pentru procesare. Ca să se evite o moarte inexplicabilă în perioada în care se afla în custodia poliției. Toate astea au durat. Dar în final tânărul se urcă pe bancheta din spate, polițiștii pe scaunele din față și mașina plecă de-acolo. Băgătorii de seamă își reluară activitățile de mai-nainte. Reacher rămase singur cu polițiștii.

Al doilea polițist spuse că-l cheamă Bush. Nicio legătură cu familia Bush din Kennebunkport. Și el era detectiv la poliția districtuală. Spuse că mașina lor era parcată pe o stradă dincolo de colțul îndepărtat al pieței.

Arătă cu degetul. De-acolo își începuseră plimbarea prin soare. Porniră toți trei în direcția aceea. Pe bara verticală a T-ului, apoi la dreapta, pe bara transversală, polițiștii parcurgând în sens invers traseul de mai devreme și Reacher călcând pe urmele lor.

— De ce-a fugit victima? întrebă Reacher.

— Cred că va trebui să găsim o explicație pentru asta, răspunse Aaron.

Mașina lor era un Crown Vic vechi, uzat, dar nu rablagit. Curat, fără să lucească. Reacher se urcă în spate, ceea ce nu-l deranjă, pentru că era un sedan obișnuit. Fără perete despărțitor de protecție. Fără alte implicații. Și astfel avea loc pentru picioare din belșug, dacă ședea pieziș, cu spatele rezemat de ușă, lucru pe care-l făcu fără să ezite, gândindu-se că era foarte puțin probabil ca portierele din spate ale unei mașini de poliție să se deschidă brusc, în urma unei presiuni interne ușoare. Era sigur că cei care proiectaseră mașina ținuseră cont de asta.

Drumul până la clădirea joasă din beton, cu aspect jalnic, de la marginea orașului n-a durat mult. Pe acoperiș erau antene înalte, unele de radio și altele parabolice, de satelit. În parcare, trei sedanuri fără însemne oficiale și o mașină de patrulare alb-negru staționate una după alta, urmau apoi vreo zece locuri goale și, într-un colț îndepărtat, caroseria distrusă a unui SUV albastru. Detectivul Bush intră și parcă pe locul marcat D2. Se dădură cu toții jos din mașină. Soarele palid de primăvară încă era pe cer.

— Ca să înțelegi, spuse Aaron. Cu cât băgăm mai puțini bani în clădiri, cu atât vom putea folosi mai mulți ca să-i prindem pe răufăcători. E vorba despre priorități.

— Vorbești ca un primar, remarcă Reacher.

— Ai ghicit. Am citat din discursul unui consilier local. Cuvânt cu cuvânt.

Au intrat în clădire. Locul nu arăta așa de rău. Toată viața lui, Reacher intrase și ieșise din clădiri guvernamentale. Nu neapărat palatele de marmură din Washington, D.C., ci locurile ponosite în care se face de fapt guvernarea. Iar polițiștii districtuali erau cam pe la jumătatea unei scări imagine a interioarelor luxoase. Principala lor problemă era tavanul jos. Ceea ce, pur și simplu, era un ghinion. Până și arhitecții guvernamentali cedau uneori în fața modei și, pe vremea când *atomic* era un cuvânt important, aceștia au favorizat pentru scurt timp curentul brutalist materializat în pereți cât mai groși din beton, ca și cum populația anilor 1950 s-ar fi simțit mai liniștită dacă forțele de ordine erau protejate de clădiri aparent rezistente la atacuri nucleare. Dar, oricare ar fi fost motivul, mentalitatea favorabilă buncărelor se răspândise prea adesea și în spațiile înghesuite și neaerisite din interior. Aceasta fiind singura problemă reală a departamentului de poliție al districtului. Restul arăta destul de bine. De un nivel elementar, poate, dar un tip inteligent nu și-ar fi dorit ceva mai complicat. Arăta ca un loc potrivit pentru muncă.

Aaron și Bush îl duseră pe Reacher într-o sală de interogatorii pe un coridor paralel cu biroul comun al detectivilor.

— Nu facem treaba asta la biroul vostru? întrebă Reacher.

— Ca în seriilele de televiziune? zise Aaron. Nu mai avem voie să lucrăm așa de când cu atacul din 11 septembrie. În zonele operaționale nu mai e permis accesul persoanelor neautorizate. Și nu ești autorizat până când nu-ți apare numele ca martor cooperant într-un dosar

oficial printat. Și evident că numele tău nu este într-un astfel de dosar. În plus, asigurarea noastră funcționează cel mai bine aici. Un semn al vremurilor. Dacă ar fi să aluneci și să cazii, am prefera să avem o cameră video în încăpere, ca să demonstrăm că în acel moment nu ne-am aflat în apropierea ta.

— Am înțeles, spuse Reacher.

Intrară în încăpere. Era o sală de interogatorii cu dotări standard, parcă și mai apăsătoare din cauza senzației de comprimare dată de miile de tone de beton turnat de jur-împrejur. Deși nefinișați, pereții interiori fuseseră vopsiți de atâtea ori, încât acum erau netezi și lucioși. Culoarea era obișnuitul vernil guvernamental, pe care becurile ecologice din aplici n-o ajutau deloc. Aerul general era de rău de mare. Pe peretele îndepărtat era o oglindă. Fără îndoială, o fereastră cu geam unidirecțional.

Reacher se așeză cu fața la ea, pe latura rezervată infactorilor a unei mese transversale. Pe latura opusă se așezară Aaron și Bush, care își pregătiseră blocnotesurile și pixurile. Mai întâi, Aaron îl avertiză pe Reacher că se făcea o înregistrare completă, video și audio. Apoi Aaron îi puse lui Reacher întrebările obișnuite legate de numele complet, data nașterii, numărul asigurării sociale, la care Reacher răspunse cu sinceritate pentru că... de ce nu? Apoi Aaron îl întrebă care era domiciliul actual, ceea ce declanșă o întreagă controversă.

— N-am un domiciliu stabil, spuse Reacher.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Aaron.

— Exact ce se aude. Este o formulare bine cunoscută.

— Nu locuiești nicăieri?

— Locuiesc într-o grămadă de locuri. Noaptea și locul.

— Ca într-o rulotă? Ești pensionat?

— N-am rulotă, spuse Reacher.

— Cu alte cuvinte, concluzionă Aaron, nu ai casă.

— În mod deliberat.

— Ce înseamnă asta?

— Mă mut dintr-un loc în altul. O zi aici, a doua zi în altă parte.

— De ce?

— Pentru că așa-mi place.

— Ca un turist?

— Cam așa ceva.

— Unde-ți este bagajul?

— Nu am.

— N-ai lucruri personale?

— La un chioșc dintr-un aeroport am văzut o cărticică în care zicea că trebuie să ne descotorosim de toate lucrurile care nu ne aduc bucurie.

— Și de-aia ți-ai aruncat lucrurile?

— Păi, deja n-aveam lucruri. Am rezolvat partea asta cu ani în urmă.

Aaron se uită la hârtia din fața lui, nesigur.

— Deci care-ar fi termenul cel mai potrivit pentru tine? întrebă el. Vagabond?

— Itinerant, spuse Reacher. Împrăștiat. Trecător. Episodic.

— Când ai fost eliberat din armată, ți-au pus vreun diagnostic?

— Asta mi-ar afecta credibilitatea ca martor?

— Ți-am zis, e ca la punctajul pentru credite. E nasol că n-ai un domiciliu stabil. O tulburare de stres posttraumatic ar fi și mai rea. Avocatul apărării ar putea să speculeze cu privire la credibilitatea ta ca martor. Ar putea să-ți scadă un punct, două din total.

— Am făcut parte din Unitatea 110 de poliție militară, spuse Reacher. Nu mi-e frică de sindromul ăla. Sindromului îi e frică de mine.

— Ce era unitatea asta 110?

— O unitate de elită.

— De cât timp nu mai ești în armată?

— De mai mult timp decât am fost acolo.

— În regulă, spuse Aaron. Dar asta nu mai e decizia mea. Acum e vorba despre numere, pur și simplu. Proce-sele au loc în laptopuri. Cu programe specializate. Zeci de mii de simulări. Trendul majoritar. Două puncte în sus sau în jos ar putea fi cruciale. Lipsa unui domiciliu fix nu e o situație ideală, chiar și fără alți factori.

— Asta-i situația, spuse Reacher. O acceptați sau nu.

Cei doi o acceptară, după cum Reacher știa că o vor face. Lucrurile bune nu sunt niciodată în exces. Puteau să piardă oricum o parte din ele mai târziu. Era ceva perfect normal. Chiar și în cazurile în care succesul era obținut fără probleme, se irosea multă muncă de calitate. Așa că Reacher relatează ceea ce văzuse, cu atenție, coerent, complet, de la început la sfârșit, de la stânga la dreapta, din apropiere până departe, iar după aceea cu toții căzură de acord că lucrurile cam așa se întâmplaseră. Aaron îl trimise pe Bush să obțină o dactilogramă a înregistrării audio, ca să poată fi semnată de Reacher. După ce Bush ieși din sală, Aaron spuse:

— Îți mulțumim din nou.

— Din nou, pentru puțin, spuse Reacher. Acum spune-mi care e interesul vostru.

— Așa cum ai văzut, s-a întâmplat chiar sub nasul nostru.

— Iar eu încep să cred că tocmai asta e partea interesantă. Adică ce șanse erau? Detectivul Bush a parcat în

locul marcat cu D2. Asta înseamnă că este numărul doi în echipa de detectivi. Dar el a condus mașina și acum l-ai trimis să facă comisioane. Ceea ce înseamnă că tu ești primul în ierarhia detectivilor. Carevasăzică, numele cele mai importante din cea mai invidiată divizie a departamentului de poliție tocmai s-a întâmplat să facă o plimbare în ziua asta însorită la douăzeci de pași în urma unei fete care tocmai s-a întâmplat să fie jefuită.

— O coincidență, spuse Aaron.

— Eu cred că o urmăreai, spuse Reacher.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu pare să-ți pese ce s-a întâmplat cu ea după aia. Poate pentru că știi cine e. Știi c-o să se-ntoarcă în curând, ca să-ți povestească cum a fost. Sau știi unde-ai s-o găsești. Pentru că o șantajezi. Sau e agent dublu. Sau poate că e o polițistă care lucrează sub acoperire. În orice caz, ai încredere că știe să-și poarte de grijă. Nu te preocupă soarta ei. Pe tine geanta te interesează. A fost victima unui jaf violent, dar tu ai fost cu ochii după geantă, nu după fată. Poate că geanta e importantă. Deși nu văd de ce. Mie mi s-a părut că e goală.

— S-ar părea că avem de-a face cu o ditamai conspirația, nu-i așa?

— Tu ai ales cuvintele, spuse Reacher. Mi-ai mulțumit pentru ajutor. Ajutor în ce privință, mai exact? Un gest spontan, de o fracțiune de secundă? Nu cred că în mod normal ai fi folosit acea exprimare. Ai fi spus, uau, ce tare a fost asta, nu? Sau doar ai fi ridicat din sprânceană. Ca o legătură sau un gest menit să spargă gheața. Ca și cum am fi fost doi inși care fac schimb de banalități. În loc de asta, mi-ai mulțumit aproape oficial. Ai spus: „Îți mulțumim foarte mult că ne ajuți cu asta.”

— Am vrut doar să fiu politicos, spuse Aaron.

— Dar eu cred că genul ăsta de formalitate are nevoie de o incubație mai lungă. Și ai spus „cu asta”. Cu ce? Ca tu să interiorizezi ceva drept „asta” cred că era nevoie de ceva mai mult decât o fracțiune de secundă. Ar fi fost necesar să fie ceva prestabilit. Și ai zis că *vă ajut*. Ceea ce presupune că e vorba despre ceva în curs de desfășurare. Ceva care exista înainte ca tânărul să fure geanta și care va continua după aceea. În plus, ai folosit forma de plural a pronumelui. Ai spus, „mulțumim că *ne* ajuți”. Pe tine și pe Bush. În legătură cu ceva care vă aparține deja, pe care-l aveți deja în desfășurare și doar a deraiat un pic de pe șine, dar în final daunele n-au fost chiar atât de mari. Cred că ăsta-i genul de ajutor pentru care mi-ați mulțumit. Pentru că v-ați simțit extrem de ușurați. Putea să fie mult mai rău, dacă tânărul ar fi fugit cu geanta. De-aia mi-ați mulțumit *foarte mult*. Prea mare recunoștința pentru un simplu jaf. Dar pentru voi era ceva mult mai important.

— Am fost politicos.

— Și cred că declarația mea de martor e în principal pentru șeful departamentului și pentru consilierul local, nu pentru un program de computer. Ca să le arătați că n-a fost vina voastră. Ca să le demonstrați că nu voi era cât pe ce să compromiteți cine știe ce operațiune de lungă durată. De-aia aveți nevoie de un om obișnuit. Orice martor obiectiv ar fi fost bun. Altfel, n-ați fi avut de partea voastră decât propriile voastre mărturii. Tu și Bush, apărându-vă pielea reciproc.

— Nu făceam decât să ne plimbăm pe-acolo.

— Nici măcar nu v-ați uitat unul la celălalt. N-ați stat nicio clipă pe gânduri. Ați luat-o imediat pe urmele genții. V-ați gândit la geantă toată ziua. Sau toată săptămâna.

Aaron nu răspunse și nu mai avu prilejul să continue discuția, pentru că în acel moment ușa se deschise și cineva băgă capul. Îi făcu semn lui Aaron să iasă pentru o vorbă. Aaron ieși și ușa se închise în urma lui. Dar până să apuce Reacher să-și facă griji dacă ușa fusese încuiată sau nu, aceasta se deschise iar și Aaron îl anunță:

— Restul interogatoriului va fi efectuat de alți detectivi.

Ușa se închise la loc.

Și se deschise din nou.

Tipul care-și ițise capul prima oară intră, urmat de un ins asemănător. Amândoi arătau ca niște personaje clasice din Noua Anglie, desprinse parcă din fotografiile alb-negru ale unor cărți de istorie. Produsul multor generații de oameni obișnuiți cu munca grea și cu jertfa de sine. Amândoi erau slabi și vânoși și purtau cămăși în carouri sub sacouri sport. Aveau părul tuns scurt, fără nicio tentativă de stil. Funcționalitate pură. L-au anunțat că lucrau la Administrația Antidrog din Maine. O organizație la nivel de stat. Au mai spus că anchetele la nivel de stat le depășeau în importanță pe cele de nivel districtual. De unde și deturnarea interogatoriului. Au adăugat că aveau întrebări legate de ceea ce văzuse Reacher.

Se așezară pe scaunele lăsate libere de Aaron și Bush. Cel din stânga spuse că se numește Cook, iar cel din dreapta spuse că îl cheamă Delaney. Lăsa impresia că el ar fi liderul echipei. Părea hotărât să vorbească numai el. Despre ceea ce văzuse Reacher, spuse încă o dată. Nimic mai mult. N-avea niciun motiv să-și facă griji.

Dar apoi spuse:

— Mai întâi avem nevoie de informații cu privire la un anumit aspect. În opinia noastră, colegii de la poliția

districtuală l-au tratat cu ușurință, superficial chiar. De înțeles, poate.

— Ce au tratat superficial? Întrebă Reacher.

— Care a fost exact starea ta de spirit, din perspectiva intenției, în momentul în care l-ai doborât pe acel tânăr?

— Pe bune?

— Cu cuvintele tale.

— Cât de multe să fie?

— Să fie câte trebuie.

— Îi ajutam pe polițiști.

— Nimic mai mult?

— Am văzut infracțiunea. Făptașul fugea direct spre mine. Era mai iute decât cei care-l urmăreau. Nu m-am îndoit nicio clipă dacă e sau nu vinovat. Așa că m-am pus în calea lui. Nici măcar n-a fost rănit grav.

— Cum ai știut că cei doi bărbați sunt polițiști?

— Prima impresie. M-am înșelat sau nu?

Delaney avu o scurtă ezitare, apoi spuse:

— Acum spune-mi ce-ai văzut.

— Sunt sigur că ați auzit tot ce-am povestit prima dată.

— Așa e, spuse Delaney. Și am auzit și ce-ai discutat pe urmă cu detectivul Aaron. După ce detectivul Bush a ieșit. Se pare că ai văzut mai mult decât ai scris în declarație. Se pare că ai văzut ceva legat de o operațiune de lungă durată.

— Aia a fost o speculație, spuse Reacher. Nu-și avea locul într-o declarație scrisă.

— Din motive etice?

— Cred că da.

— Ești un om cu principii etice, domnule Reacher?

— Mă străduiesc.

— Dar acum, după ce-ai scris declarația, ești liber să faci speculații după pofta inimii. Ce ai văzut?

— De ce mă-ntrebi?

— S-ar putea să avem o problemă și tu s-ar putea să ne poți ajuta.

— Cum aș putea să vă ajut?

— Ai fost polițist militar. Știi cum merg treburile astea. Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

— Cred că i-am văzut pe Aaron și pe Bush urmărind-o pe fata cu geanta, spuse Reacher. Ca într-o operațiune de supraveghere. Obiectul supravegherii era geanta, în principal. Cea mai bună ipoteză e că fata urma să dea geanta unui suspect deocamdată necunoscut. Într-o etapă ulterioară. În alt loc. Ca într-o livrare de colet sau o plată pentru ceva. Poate că era important să vadă cu ochii lor cum se face schimbul. Poate că suspectul necunoscut e ultima verigă a lanțului. Așa s-ar justifica martorii de nivel înalt. Sau, mă rog, ce-or fi fost. Doar că planul a dat greș pentru că soarta a intervenit sub forma unui hoț de poșete apărut întâmplător. Ghinion curat. Se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Și nu-i mare scofală. Pot să o facă din nou mâine.

Delaney clătină din cap.

— Pescuim în ape tulburi. Pentru oamenii cu care avem de-a face aici, dacă nu te-ai prezentat la o întâlnire, ești mort. Chestia asta s-a terminat.

— Atunci îmi pare rău, spuse Reacher. Dar viața e așa cum e. Cel mai bine ar fi să treceți peste asta.

— Ție ți-e ușor să vorbești așa.

— Nu-s maimuțele mele, spuse Reacher. Și nici ciroul nu e-al meu. Sunt doar un om în trecere pe-aici.

— Trebuie să lămurim și aspectul ăsta. Cum dăm de tine dac-o să fie nevoie? Ai un telefon celular?

— Nu.

— Atunci, cum dau oamenii de tine?

— Nu dau.

— Nici măcar rudele și prietenii?

— Nu mai am nicio rudă.

— Nici prieteni?

— Nu din ăia cu care vorbești la telefon din cinci în cinci minute.

— Și cine știe măcar unde ești?

— Eu, spuse Reacher. E de-ajuns.

— Ești sigur?

— Până acum n-am avut nevoie să fiu salvat.

Delaney încuviință din cap și spuse:

— Hai să ne-ntoarcem la ce-ai văzut.

— La care parte?

— La tot. Poate că nu s-a terminat încă. Ar putea fi și altă interpretare?

— Orice e posibil, spuse Reacher.

— Ce fel de lucru ar fi posibil?

— Pe vremuri, eram plătit pentru genul ăsta de conversație.

— Putem să-ți oferim o cafea de la automatul secției.

— S-a făcut, zise Reacher. Neagră, fără zahăr.

Cook plecă după cafea și, când o aduse, Reacher luă o gură și spuse:

— Mulțumesc. Dar, ținând cont de toate aspectele, cred că a fost doar un eveniment întâmplător.

— Folosește-ți imaginația, zise Delaney.

— Folosiți-o voi pe-a voastră, replică Reacher.

— În regulă, spuse Delaney. Să presupunem că Aaron și Bush nu știau unde, când, cine sau cum, dar în cele din urmă se așteptau să vadă cum geanta este transferată în custodia altcuiva.

— De acord, să presupunem, zise Reacher.

— Și poate că exact asta au văzut. Doar că puțin mai devreme decât s-ar fi așteptat.

— Orice e posibil, spuse Reacher din nou.

— Trebuie să presupunem că răufăcătorul și-a luat măsuri de prevedere pentru această operațiune secretă și clandestină. Poate că a stabilit un loc de întâlnire fals și a plănuit furtul genții pe parcurs. Ca un element de surpriză și imprevizibilitate. Așa poți să scapi cel mai bine de supraveghere. Poate chiar au făcut repetiții. Conform relatării tale, fata s-a împăcat ușor cu situația. Ai spus că a căzut în fund și după aia s-a ridicat în picioare și a fugit.

Reacher aprobă printr-o mișcare din cap și spuse:

— Ceea ce înseamnă că ai zice că tânărul în bluză neagră era suspectul necunoscut. Ai spune că el era destinatarul genții, din capul locului.

— Iar pe tip l-am prins, spuse Delaney încuviințând din cap, așa că operațiunea a fost de fapt un succes total.

— Ție ți-e ușor să spui asta. Și, în același timp, e foarte convenabil.

Delaney nu răspunse.

— Unde e tânărul acum? Întrebă Reacher.

Delaney arătă spre ușă.

— La două camere de-aici. În curând îl ducem la Bangor.

— A vorbit?

— Încă nu. E un soldat loial.

— În afară de situația în care nu e deloc un soldat.